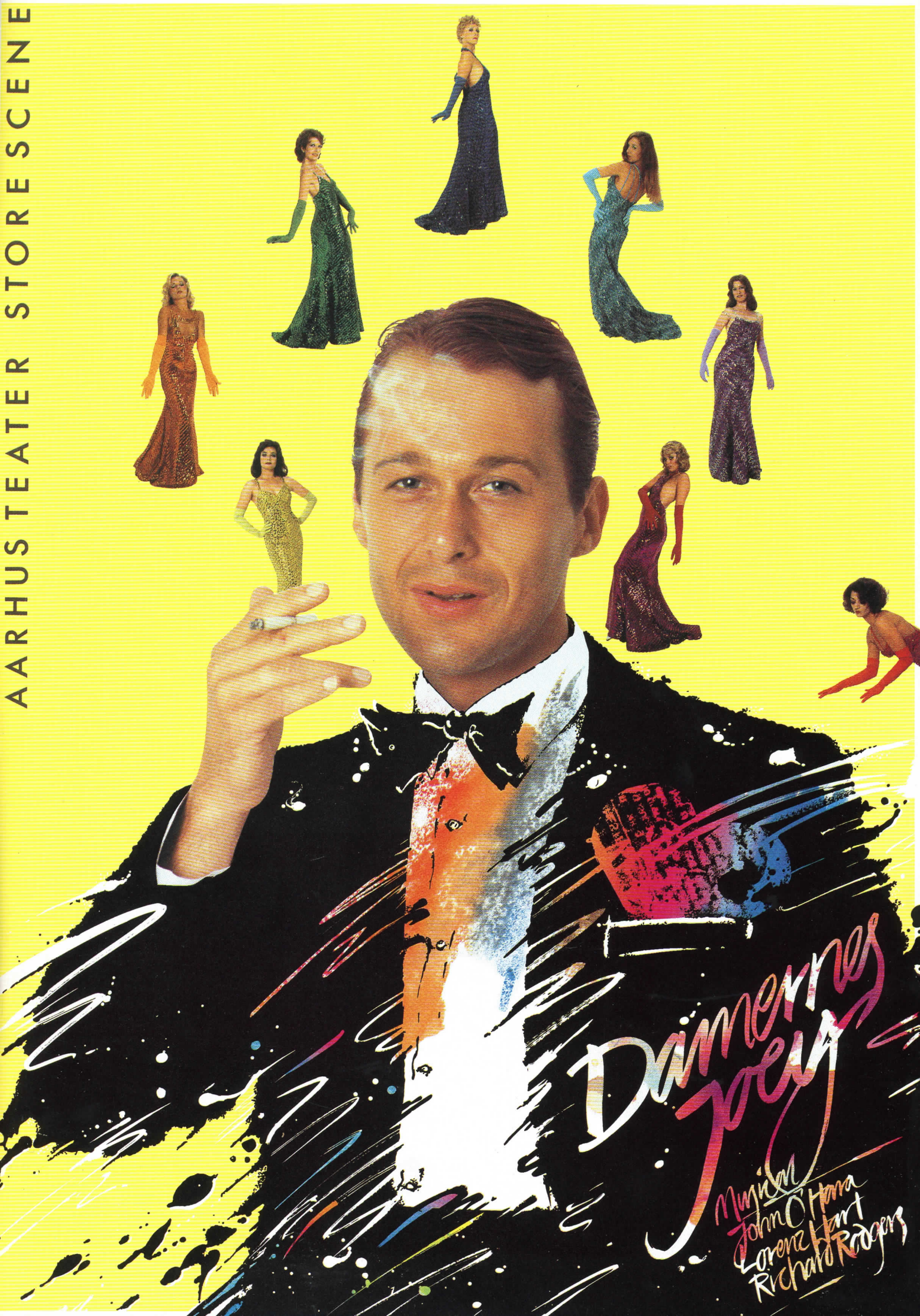

AARHUS TEATER STORE SCENE

Dæmned Youth

Musical
John O'Hara
Lorenz Hart
Richard Rodgers

Sceneinddeling:

1. akt

Scene 1:

En eftermiddag i september

Scene 2:

Foran dyrehandelen – samme aften

Scene 3:

Mike's natklub – en aften en måned senere

Scene 4:

I en telefonboks

I Vera's boudoir – næste aften

Scene 5:

Mike's natklub – samme aften efter lukketid

Scene 6:

Skrædderforretningen – nogle dage senere

Scene 7:

Joey ser ind i fremtiden

PAUSE

2. akt

Scene 1:

Natklubben Chez Joey – nogle uger senere

Scene 2:

I Joey's lejlighed – næsten morgen

Scene 3:

I Chez Joey – fem uger senere

Scene 4:

I Joey's lejlighed – senere samme eftermiddag

Scene 5:

Ved dyrehandelen – senere samme aften

Flemming Enevold og Betty Glosted

Sang- og dansenumre :

1. akt

»Spark det ikke itu«
Flemming Enevold

»Spark det ikke itu«
Bente Eskesen og pigerne

»Hvis man bad mig, skrev jeg en roman«
Flemming Enevold og Betty Glosted

»Chicago«
*Ryle Dinsen, Lone Kjær Larsen, Anne Dorte Lertoft, Eva Nevel,
Dorte Persson, Charlotte Rindom og Bente Tastrup*

»Hun er mit hjertes vagabond«
Flemming Enevold

»I mit hjertes egen blomstergård«
Bente Eskesen og pigerne

»Hvad er en mand«
Isa Holm

»Lille muntre jægerhorn«
Flemming Enevold og pigerne

»Besat«
Isa Holm

»Uheldige lille du«
Betty Glosted

»Chez Joey«
Flemming Enevold

Drømmen
Flemming Enevold, Betty Glosted, Isa Holm, Bente Eskesen og pigerne

2. akt

»Jeg' en blodrød mama«
Bente Eskesen og pigerne

»Zit«
Tove Wisborg

»Plant dig nu, høst så siden«
Bente Eskesen og Christian Mosbæk

»I vort elskovsbur«
Isa Holm og Flemming Enevold

Marokko-dansen
Niels Anders Thorn og pigerne

»Bar' gør det svært«
Flemming Enevold

»Tag ham«
Betty Glosted og Isa Holm

REPRISE
»Besat«
Isa Holm

FINALE
»Hvis man bad mig, skrev jeg en roman«
Alle

Flemming Enevold

Isa Holm

Rodgers & Hart *af Gorm Lertoft*

Populærmusikkens historie viser, at teaterkomponisten i de fleste tilfælde langt har overstrålet forfatteren. I begyndelsen af det tyvende århundrede var teksterne til populære melodier så uinspirerende, at mænd som Victor Herbert, Sigmund Romberg o.a. nød et betydeligt større omdømme end deres mindre begavede medarbejdere. Selv mere moderne komponister som Jerome Kern og Vincent Youmans var giganter i forhold til de, der lagde ord til deres værker. Og skønt brødrene Ira og George Gershwin var et tæt sammensvejet team, stod der altid – og før noget andet på plakaterne: »musik af George Gershwin«, og som regel med betydeligt større bogstaver end de, der var tildelt broderen. Det første komponist og forfatter par, der radikalt vendte denne tilstand, og skabte musicals for hvilke begge mænd blev givet samme anerkendelse, var – Rodgers og Hart. I hele sin karriere havde Rodgers kun to partnere: Lorenz Hart og Oscar Hammerstein – og i begge tilfælde var kompagniskabet ligeligt fordelt. Ingen vilde drømme om at henvise til en »Richard Rodgers musical« – det var altid Rodgers & Hart, og – senere – Rodgers & Hammerstein. Dette partnertroskab var betydningsfuldt, og er i grunden ganske betegnende for Rodgers. Det illustrerer nemlig et mønster af konstruktiv virkning, et mønster som aldrig har forladt ham. Men det må ikke ses som en professionel vane, det skal tages for hvad det er: en livsholdning. Og det belyser osse, hvorfor en sang af Rodgers,

hvad enten teksten er af Hart eller Hammerstein, virker som en helhed.

Rodgers var 14 år, da han fik sin første sang antaget, og 16 da han mødte den 23-årige Lorenz Hart. Om deres første møde har han fortalt: »– nok var jeg dengang en lidt naiv dreng, men dog ikke mere end at jeg var klar over, det var virkelig talent, jeg var i stue med. Hart var som besat af at skrive, og jeg selv blev fuldkommen fortryllet af denne lille mand og hans ideer. Ingen af os nævnte det, men det var helt tydeligt, at vi måtte og skulle arbejde sammen. Så da jeg forlod Hart's hus, havde jeg på én og samme eftermiddag fået en karriere, en partner, en bedste ven, og en kilde til permanent irritation.«

Samarbejdet begyndte omgående og varede i 22 år, 29 musicals, og over tusinde sange. Deres første melodier var i 1920 til »Poor little Ritz girl«, og 1925 kom gennembruddet i »The Garrick Gaities« med den første virkelige schlager »Manhattan«, der som bekendt stadig er i live og har det godt. Så fulgte det første selvstændige show »Dearest enemy«, og fra da af blev det succes på succes. En periode blev tilbragt i Hollywood, hvor de skrev musik til 8 film, og skabte melodier til en lang række stjerner, f.ex. »Isn't it romantic?« og »Mimi« til Maurice Chevalier – »Lover« til Jeanette MacDonald – »Hallelujah, I'm a bum« til Al Jolson – »It's easy to remember« og »Soon« til Bing Crosby. Et kuriosum fra deres Hollywood tid var en sang med titlen »Prayer«, den blev skrevet til en Jean Harlow film, der imidlertid aldrig

Flemming Enevold

Flemming Enevold og Jørn Holstein

blev indspillet. Hart skrev så ny tekst, og den blev til »The bad in every man«, sunget af Shirley Ross i filmen »Manhattan melodrama«. Stadig utilfreds lavede Hart for tredje gang teksten om, og denne gang lykkedes det – for som »Blue moon« blev den én af deres bedst kendte sange.

Rodgers & Hart's kunstneriske samarbejde mindede på mange måder om et ægteskab indgået i himlen. Men de barske realiteter krævede jo, at det skulle leves på jorden. Og det var bestemt ikke nemt. Lorenz Hart var et ulykkeligt menneske, der var ude af balance med sig selv og verden, vanskelig at omgås og besværlig at arbejde med. Aldrig ubehagelig – for inderst inde var han et sødt menneske, og hvad der i denne forbindelse var det mest forbløffende, det musiske talent beholdt han intakt alle sine dage. Men selvdestruktion var indbygget i ham. Han kunne forsvinde i ugevis og ingen vidste, hvor han var. At holde ham til en bestemt opgave op til et bestemt tidspunkt krævede sin mand, og de sidste år af deres samarbejde blev en kæmpe belastning for Rodgers. Hart's uansvarlighed voksede, og han begyndte for alvor at drikke – med en total nedbrydning af krop og sjæl til følge. Omkring 1942 stod det klart for enhver, at der ikke var langt igen. Hart døde d. 22. november 1943.

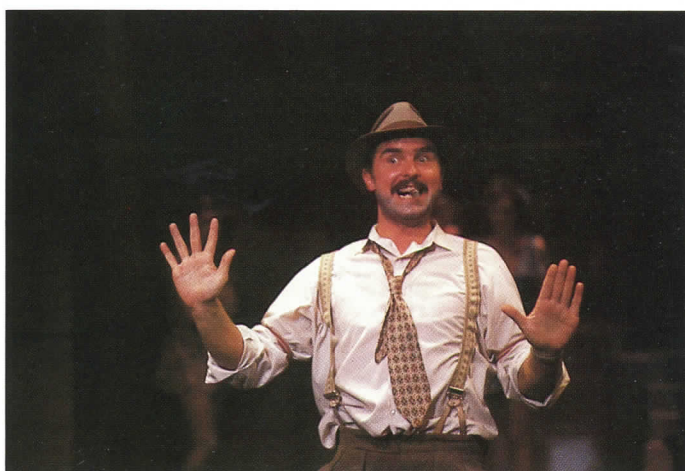
Fest og glæde var deres forretning, og det er da heldigvis kun på papiret, det hele slutter – for rundt om, på scener over hele jordkloden, vil deres musicals blive spillet, og det betyder professionel underholdning på fornemste plan. Og osse De kan i aften glæde Dem – endda i lang tid fremover – for der er det specielle ved en Rodgers & Hart forestilling, at her overgås forventningens glæde altid af erindringens.

Flemming Larsen og Flemming Enevold

Bente Eskesen og Flemming Enevold

Flemming Larsen

Tove Wisborg og Flemming Larsen

Flemming Enevold og Isa Holm

Tove Wisborg og Flemming Larsen

Isenesættelse og
koreografi:
GENE FOOTE

Dammernes Dage

Dialog:
JOHN O'HARA

Sangtekster:
LORENZ HART

Musik:
RICHARD RODGERS

Dekorationer:
RON PLACZEK

Kostumer:
GEORGE BERGERON

Danse- og vokalarangementer:
SØREN HANSEN OG SVEND SKIPPER

Orkestrering og
kapelmester:
SVEND SKIPPER

Oversættelse:
JAN MAAGAARD
(fra »Pal Joey«)

ORKESTER:

SVEND MEULENGRACHT

(sopransaxofon, tenorsaxofon, fløjte, altfløjte, piccolofløjte)

FINN ODDERSKOV

(fløjte, altfløjte, klarinet, basklarinet, altsaxofon, barytonsaxofon)

ROBIN WATSON

(fløjte, altfløjte, klarinet, sopransaxofon, tenorsaxofon, altsaxofon)

KNUD ERIK NØRGAARD (trompet, fluegelhorn)

KARSTEN SIMONSEN

(tenorbasun, basbasun, tenorhorn)

ROLLY PELLEGRINI (bas)

PREBEN VANG (trommer, percussion)

GIA LAMONDE (1. violin)

alternierende

CATHRIN SVENDSEN

THOMAS EISNER (2. violin)

alternierende

BODIL KUHLMANN

LIS HAVELUND (viola)

alternierende

ERWIN CHMIEL

CAMILLA KIRCHHOFF (cello)

alternierende

LARS GAHNSBY

SVEND SKIPPER (klaver)

Regi: Claus Gam og Per Søgaard
Andersen

Suffli: Hanne Wolff

Repetitør: Søren Hansen og Lars

Boye Jensen

Koreografiass.: Chris Blackwell

Instruktørass.:

Christina Steensgaard

Lydass.:

Kurt Bøje og Kim Engelbrecht

Lysass.:

Lise Lauridsen og Peder Jacobsen

Programforside og plakat:

Finn Nygaard/foto Rolf Linder

Programredaktion: Steen Mourier

Tryk: Kanne Tryk, Århus

Produktionsleder: Jørn Walsøe

Overregissør: Max Hansen

Teaterforlag:

Nordiska Teaterförlaget

Edition Wilhelm Hansen,

København

Teaterchef: Jacob Kielland

Danmarkspremiere:

1. september 1984

Opføres frem til 20. oktober

1984

Aarhus Teater Store Scene

Belysningsmester:

Niels Emil Larsen

Tonemester: Jens Ravn

Scenemester: Kai Johansen

Malersal: Jens Anker Olsen

Skræddersal: Hanne Gissel

Frisør: Joan Gylling

Rekvisitør: Viggo Bay

Foto fra afsluttende prøver:

Rolf Linder

Medvirkende:

Joey Evans	FLEMMING ENEVOLD
Mike Spears	FLEMMING LARSEN
»Baby«	RYLE DINSEN
Gladys Bumps	BENTE ESKESEN
Diane	DORTE PERSSON
Mickey	EVA NEVEL
Sandra	LONE KJÆR LARSEN
Adele	CHARLOTTE RINDOM
Mitzi	ANNE DORTE LERTOFT
Dolores	BENTE TAUSTRUP
Linda English	BETTY GLOSTED
Et ungt par	MARIANNE ELBÆK PEDERSEN
	KENNETH BRESCHER
Waldo	CHRIS BLACKWELL
Vera Simpson	ISA HOLM
Hendes ledsagere	JØRN HOLSTEIN
	KENNETH BRESCHER
Ernest	JØRN HOLSTEIN
Victor	NIELS ANDERS THORN
Hanna	BENEDIKTE HAVEMANN
Melba Snyder	TOVE WISBORG
Charlie	JESPER MYDTSKOV
Ludlow Lowell	CHRISTIAN MOSBÆK
Dørmanden	LARS BERG
Jack O'Brian	JØRN HOLSTEIN
En ung pige	KATHRINE KÖVEL MØRK

PAUSE efter 1. akt. – Forestillingen er slut ca. kl. 22.45

Handlingen foregår i Chicago i slutningen af 1930'erne

A propos

EVERGREENMELODIER *af Gorm Lertoft*

Den mest originale og samtidig mest ukonventionelle af Rodger's og Hart's musicals, er uden tvivl det, der havde sin Broadway premiere 25. december 1940, under titlen »Pal Joey«. Aldrig før havde amerikansk comedy musical forsøgt at skildre så lyssky personer med så tvivlsomme beskæftigelser. Det var realistisk teater på et voksent niveau. Yderligere var det ret så utraditionelt, at der kun var én virkelig kærlighedssang »I could write a book«, ovenikøbet med et hyklerisk anstrøg. Alt tyder på, at forestillingen var forud for sin tid, for da den blev taget op igen i 1952, havde den det længste antal spillede dage af alle New York's genopførelser. Hovedrollen havde en – dengang – ung skuespiller ved navn Gene Kelly. Han sang imidlertid aldrig én af denne aften's hovedmelodier »The lady is a tramp«. Den var nemlig fra 1937 forestillingen »Babes in arms«, og

kom først med i 1957 filmversionen, hvor Frank Sinatra sang den så fast i vores bevidsthed, at den nok aldrig kommer til at forlade os. I dag findes den i et utal af indspilninger. I Danmarks Radios diskotek har jeg talt ikke færre end 60, hvoraf de bedste er med så store og kendte navne som Sophie Tucker, Lena Horne, Ella Fitzgerald, The Supremes, Shirley Bassey, Hildegard Knef og Sammy Davis, jr. Og så kunne man jo godt blive fristet til at fundere lidt over populærmelodier i det hele taget. Til at begynde med tillader jeg mig at tro, at de fleste mennesker er gået bort fra den (tidligere) traditionelle forestilling, at der kun findes to slags musik (ligesom der kun skulle findes to slags kvinder) – den ene for populær til at være god – den anden for god til at være populær. Det er muligt, det lyder banalt, når jeg siger, at populærmusik er en indholdsforteg-

nelse til et folks liv og historie, men i sin originale form afspejler melodierne virkelig den tid de repræsenterer – og som musikalske journalister afdækker kom./forf. ikke blot sindsstemninger og tanker – de tilfredsstiller osse det latente behov for escapisme, beroligelse og – ikke mindst – kærlighed. Og det ovenikøbet på hele følelsesregistrets skala – fra gråd til latter.

Nu har der altid været en tendens til at ville forbinde dette at skrive musik og sange med noget romantisk. Og om denne fejltolddning beretter netop Richard Rodgers en lille episode »Ved et middagsselskab begyndte en dame af ellers øjensynlig intelligens at spørge mig ud om mine arbejdsvaner. Da jeg beskrev dem, skiftede hendes udtryk fra skepsis til total mistro. Det var dog for usandsynligt, at jeg skulle befinde mig bedst ved at arbejde tidligt om morgenen, fordi jeg så følte mig frisk

og udhvilet efter en nats god søvn ... og at kun to sjusser gjorde det fuldkommen umuligt for mig at arbejde. Hun troede ikke et ord af hvad jeg sagde, så for at slippe ud af det på en pæn måde, så jeg mig til sidst nødsaget til at udbryde »Nej, nej kæreste, De skal selvfølgelig ikke ta' det alvorligt, jeg har bare villet lave lidt sjov ... i virkeligheden er jeg ikke i stand til at arbejde før efter kl. 3 om eftermiddagen, fordi jeg har været ude hele natten – men så er jeg til gengæld nødt til at ha' en halv flaske whisky før ideerne kommer ... og selvfølgelig sørger jeg altid for at der ovenpå flyglet sidder en nøgen pige.« Men – bortset fra det – nægtes kan det jo ikke, at der altså er de mennesker, der ustandselig ryster den ene evergreen efter den anden ud af ærmet. Og hvordan kan det nu lade sig gøre – er der en speciel opskrift på det? Jeg har i tidens løb interviewet mange

Lone Kjær Larsen, Dorte Persson, Bente Tastrup, Flemming Enevold, Eva Nevel, Charlotte Rindom, Anne Dorte Lertoft og Bente Eskesen

af vore hjemlige koryfæer om hvordan og hvorledes.

Sven Gyldmark f. ex. gav mig følgende lakoniske svar »Bare jeg vidste det« – og Aage Stentoft var heller ikke særlig opmuntrende med dette svar »Hvad der skal til for at en melodi skal blive en evergreen? – det ved man først når den er blevet det.« – Så der er altså ikke megen hjælp at hente der. Men – hvad med inspiration? – skulle løsningen være der? – inspiration – det te guddommelige, der træder til i sidste sekund og udfører arbejdet for én ... med fare for at skuffe en masse mennesker – nej, den betyder intet. Hvad man ikke har kontrol over, kan ikke bruges til noget. En som har noget følelsesmæssigt at sige, har brug for et ordforråd – så derfor er den eneste definition på kunst som jeg kender: at udtrykke en følelse ved hjælp af teknik. Men det lyder selvfølgelig ikke særlig romantisk, så

Isa Holm, Flemming Enevold, Jørn Holstein og Betty Gløsted

lad os i stedet slutte med Duke Ellington's ord:

»Musik er som en blomst – man kan selvfølgelig godt pille den i stykker for at finde ud af hvad der er indeni, men gør man det ... så er blomsten væk.«

Niels Anders Thorn

Dorte Persson, Anne Dorte Lertoft, Bente Tastrup, Bente Eskesen, Ryle Dinsen, Charlotte Rindom, Lone Kjær Larsen og Eva Nevel

Isa Holm og Betty Glosted

Flemming Enevold og Isa Holm

Christian Mosbæk og Bente Eskesen

A A R H U S T E A T E R

S Æ S O N 8 4 / 8 5

STORE SCENE

Damernes Joey

1. sept.-20. okt. Danmarksprem.

Djævelen og den gode Gud

3. nov.-8. dec. Danmarksprem.

Maskerade

31. dec.-16. feb.

Kong Lear

2. marts-13. april

Columbus

27. april-15. juni

SCALA

Godspell

15. sept.-8. dec.

Dr. Strangula

2. feb.-9. marts. Urprem.

STIKLINGEN

Jacques og hans herre

27. okt.-1. dec. Danmarksprem.

Glade dage

12. jan.-16. feb.

Her er London

11. maj-15. juni. Urprem.

STUDIO

Trommer i natten

30. marts-4. maj. Danmarksprem.

OPSØGENDE

FOYER SCENEN

Den flyvende Holberg

fra 3. sept. Urprem.

Aarhus Teater personaleoversigt 1984/85

Teaterchef:

Jacob Kielland

Sekretær:

Tove Laursen

Produktionsleder:

Jørn Walsøe

Skuespillere:

Karen Lis Ahrenkiel
Bente Eskesen
Marianne Flor
Betty Glosted
Merete Hegner
Vibeke Kull
Anne Lorentzen
Ruth Maisie
Pia Mourier
Birgitte Simonsen
Hanne Stensgaard
Karen Wegener
Tove Wisborg
Anders Baggesen
Jens Zachø Bøye
Karl Erik Christophersen
Erling Dalsborg
Aksel Erhardsen
Jørgen Fønss
Peter Gilsfort
Børge Hilbert
Jørn Holstein
Ejnar Hans Jensen
Peder Holm Johansen
Lars Junggreen
Per Klok
Flemming Larsen
Runi Lewerissa
Christian Mosbæk
Folmer Rubæk
Ulf Stenbjørn
Niels Anders Thorn
Kim Veisgaard
Ole Wegener
Ole Westh-Madsen

Sæsonens gæsteskuespillere:

Chris Blackwell
Niels Martin Carlsen
Poul Clemmensen
Knud Dittmer
Flemming Enevold
Christine Hermansen
Isa Holm
Gert Jeppesen
Caspar Koch
Peter Marcell
Ove Raskmark
Klaus Wegener

Sæsonens iscenæsættere:

Johan Bergenstråhle
Asger Bonfils
Gene Foote
Jørgen Heiner
Klaus Hoffmeyer
Torben Jetsmark
Eyun Johannessen
Preben Neergaard
Hans Rosenquist

Sæsonens scenografer:

Marianne Flemming
Ves Harper
Lars Juhl
Bo Lindgren
Ivan Mogensen
Jens Anker Olsen
Ron Placzek
Claus Rostrup
Nina Schjøttz
Bjarne Solbjerg
Erik Søderberg
Jørn Walsøe

Sæsonens kapelmestre:

Peter Beck
Svend Skipper

Sæsonens lysdesignere:

Niels Emil Larsen
Benny Rünitz

Sæsonens oversættere:

Finn Frandsen
Bent Holm
Erik Knudsen
Jan Maagaard
Asger Pedersen
Inge og Klaus Rifbjerg

Sæsonens komponister:

Erling D. Bjerno
Fuzzy
Bodil Heister

Sæsonens koreografer:

Chris Blackwell
Graziella Hsu

Dramaturger:

Asger Bonfils
Janicke Branth
Jørgen Heiner
Klaus Hoffmeyer
Hans Rosenquist

Husdramatiker:

Svend Åge Madsen

Talepædagog:

Ivan Køhler

Suffil:

Hanne Wolff
Ingrid Gottschalck
Bente Linde Jensen
Anette Walsøe

Administration:

Kontorchef Karen Skjødt
Jytte Andersen
Bente Bak
Kis Giver
Helle Hansen
Majbritt Hansen
Ruth Hansen
Jonna Thomsen

Regi:

Overregissør Max Hansen
Per Søegaard Andersen
Jan Bach
Steen Boutrup
Eva Dahl
Claus Gam
Claus Mydtskov
Joe Otterstrøm

Maskinmestre:

Maskinmester Leif Schultz
Varmemester A. E. Clausen

Scenen:

Scenemester Kai Johansen
Svend Aage Christensen
Børge Christiansen
Tage S. Hansen
Thorkild Hansen
Kjeld Kjær Jørgensen
Lars Knage
Jan Holm Nielsen
Niels Jørgen Nielsen
Jens Villesen

Snedkersal:

Undermester Bent Jensen
Undermester Villy Kristensen
Undermester Erik Wisler
Verner Bang
Ove Rud-Djervad
Frøde Jensen
Freddy Laursen
Jørn Svenningsen

Malersal:

Afdelingsleder Jens Anker Olsen
Ivan Mogensen
Steen Lock-Hansen
Søren Hornemann
Anne-Marie Kjær
Preben Rasmussen

Skræddersal:

Kostumier Hanne Gissel
Henny Andersen
Lillian Andersen
Viggo Eriksen
Birgith Fuglsbjerg
Per Hansen
Mehmet Hilmi
Helene Honore
Gurli Radich Johansen
Connie Møldrup Rasmussen
Kirsten Thomsen

Lys og lyd:

Belysningsmester Niels Emil Larsen
Tonemester Jens Ravn
Kurt Bøje
Kim Engelbrecht
Knud Jacobsen
Peder Jacobsen
Lise Roed Lauridsen
Mogens Rasch Pedersen
Orla Pind

Rekvisitafdelingen:

Rekvisitør Viggo Bay
Steen Jonassen

Information:

Informationschef Steen Mourier
Sekretær Merete Ankjær

Arkivar:

Bertold Lorenzen

Abonnements- og billetkontor:

Abonnementssekretær
Annelise Gundersen
Anne Troelsen
Bendi Christensen
Hjørdis Guldbeck
Nelly Jeppesen
Ragnhild Larsen

Frisør og påklæder:

Afdelingsleder Joan Gylling
Birthe Fischer
Bente Hytte Rasmussen
Mette Schmidt
Else Søndergaard
Peter Andersen
Annegrethe Halle
Grethe Hjermind
Peter Kirkegaard
Ritha Stegger Madsen
Lars Ryegaard Rasmussen
Nancy Sørensen

Kantinen:

Bestyrer Kirsten Østergaard
Sonja Irene Holm
Elin Jørgensen
Karen Kaufmann
Edith Rasmussen

Vagt:

Knud Steen Bak
Arne H. Hansen
Ivan P. Sørensen

Teaterbetjent:

Per Andersen

Kontrol:

Overkontrollør Preben Bøckmann
Jørgen Andersen
Carl Brandt
Finn Homann
Jørgen Kjær Jensen
Søren L. Jørgensen
Vagn Jessen
Kurt Johansen
Poul Larsen
Finn Laursen
Villy Madsen
Svend Nielsen
Max Dall Pedersen
Preben Pedersen
Chr. Møller Sørensen

Rengøring:

Inspektrice Inga Konradsen
Edel Andersen
Anna Grethe Andersen
Birgit Christensen
Ingrid Hansen
Connie Jacobsen
Hanne Jensen
Ragnhild Jensen
Benedikte Just
Lissi Lajer
Hanne Södequist
Lene Sørensen

Skuespillerskolen:

Rektor Eyun Johannessen
Sekretær Grethe Nielsen

Lærere:

Peter Beck
G. E. Fischer
Morten Kold
Ivan Køhler
Georges Mills
Jan Maagaard
Ellen Lunde
Erik Rosborg
Finn Hesselager
Thyge Thygesen
Jens Ove Øgendahl
Else Wienberg
Asger Bonfils

Elever:

III-års:
Hanne Gelver
Pia Koch
Peter Aude
Kim Pejtersen
Klaus Tange

II-års:

Pia Henningsen
Jette Sivertsen
Mette Skytte
Michael Hasselflug
Anders Gjellerup Koch
Tom Rosendal

I-års:

Anne Kathrine Jansberg Beck
Annika Johannessen
Vivian Nielsen
Peter Jorde
Michael Mandsdottier
Jesper Vigand Madsen

